

Единъ бѣ Чавдаръ войвода —
 Единъ на баща и майка,
 Единъ на вѣрна дружина;
 Мъничъкъ майка остави,
 Глупавъ отъ татка отдѣли,
 Безъ сестра Чавдаръ, безъ братецъ,
 Ни нийде близо роднина —
 Единъ салъ вуйка изедникъ
 И деветъ-мина дружина!...
 Хлапакъ дванайсетъ годишенъ,
 Овчаръ го даде майка му,
 По чужди врата да ходи,
 На чуждъ хлѣбъ да се научи;
 Но стоя Чавдаръ, що стоя —
 Стоялъ ми ѱ отъ день до пладне!
 И какво да ми спечели?
 Голѣмъ армаганъ на майка —
 Тѣзъ тежки думи отровни:
 „Що си ме, майко, продала
 На чуждо село аргатинъ:
 Овци и кози да паса,
 Да ми се смѣятъ хората
 И да ми думатъ въ очитѣ:
 Да имамъ баща войвода
 Надъ толкозъ мина дружина,
 Три кази да е наплашилъ,
 Да владѣй Стара-Планина,
 А азъ при вуйча да седа —
 При тозъ сюрмашки изедникъ!
 Копилето му да бавя;
 Часъ по часъ да ме нахоква,
 Че съмъ се и азъ овълчилъ,
 Че човѣкъ нѣма да стана,
 А ще да гина въ тъмница,
 И ще ми капнатъ месата
 На Кара-баиръ на кола!...